

Coordonatorii colecției EXIT:

Tudorel HATMANU
Ioan RĂDUCEA
Frăguța ZAHARIA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**SOARE, CLAUDIU****Apeiron / Claudiu SOARE**

. - Iași : Junimea, 2025
ISBN 978-973-37-2872-6

821.135.1

Redactor: Șerban AXINTE
Tehnoredactor: Ema LUCA
Coperta: Ionuț BROȘTIANU

Editura JUNIMEA,
Bulevardul Carol I
Parcul Copou, Iași
700 506
C. P. 85, Oficiul Poștal nr. 1, Iași
e mail: edjunimea@gmail.com
revistascriptor@gmail.com
Telefon: 0232 705 837

© Claudiu SOARE
© Editura JUNIMEA, IAȘI – ROMÂNIA

Claudiu SOARE**Apeiron**

Editura JUNIMEA
2025

Sumar

Infinitul liric.....	9
Infinit.....	10
Infinit singuratic.....	13
Infinitul o clipă.....	14
Infinitul pustiu	15
Infinitul tânăr	16
Infinitul din nou.....	17
Infinit întuneric	18
Infinit siluetă	20
Infinit remuşcare	21
Infinitul discret.....	23
Infinitul necuvenit.....	24
Infinitul cu ploi.....	25
Infinitul străin	26
Infinitul sentimental	28
Infinitul în vânt.....	29
Baudelaire infinit	30
Infinit împreună.....	31
Infinitul rival.....	32
Infinitul în fugă	33
Infinit respirat.....	37
Infinit substantiv.....	38
Adolescent infinit.....	39
Infinitul degeaba	40
Nevinovat infinit	41
Infinitul nesomn.....	42

Infinitul în mai.....	43
Infinitul vorbit.....	44
Nimic infinit.....	46
Infinitul în doi.....	47
Infinitul într-o culoare.....	48
Un infinit de început de lume.....	49
Infinit amintire.....	50
Infinit.....	51
Infinit, infinită.....	53
Neajuns infinit.....	54
Infinitul și un pahar cu apă.....	56
Infinitul insuficient.....	57
Infinitul Bacovia.....	58
Infinit & soul.....	59
Infinitul lăsat singur.....	60
Infinit o îmbrățișare.....	61
Infinit.....	62
Infinit vinovat.....	64
Neinfinit.....	65
Infinit cu lavandă.....	66
Nedespărțit infinit.....	67
Infinitul urât.....	68
Sfârșit infinit.....	70

Infinitul liric

Însingurarea.**Sau ce suntem înainte de a fi oameni.**

Cu fiecare zi tradusă în haiku.

Mărginirea ca încredințare a frumuseții,
pentru un timp.

Argumentul cinic al copilăriei pierdute
în asfințire.

Arta, aer lipsit de respirație,
căruia nu i se returnează ființa.

În adâncimea gândului

forma celenterată a soarelui.

Înțelesul neomenesc,

pustiul luxuriant

împreunându-se cu sine însuși.

Infinita transfigurare a propriei imagini

în infinitele oglinzi ale transfigurării.

Paradisul cu plictis din umbră.

Rezerva de lumină

deasupra unei zile în care oamenii

s-au iubit pe furiș.

Zadarnică este orice revoltă

împotriva zăpezilor lirice.

Infini

Linieștea e în afara omului, în afara vieții, dincolo, dincoace.

Tăcerea e singurătate, infini închipuit,
 cuvinte sugrumate, infirme,
 abur confidențial de după trup,
 peste râurile deznădejdiei de brută.
 În tăcere dezamăgirea coboară
 până la nesfârșitul interzis,
 care anulează cuvintele,
 jocul trucat cu mărgelile de sticlă.
 Tăcerea care se lasă după cuvântul greu, strivitor,
 este înțelesul cuvântului rostit împotriva tăcerii.
 Cu gândul dragostei sau al morții.
 Înnoirea sau punerea lucrurilor în ordine,
 când nu mai ai ce să înnoiești,
 să pui în ordine,
 este tăcerea finală.
 Totul disimulează nevoia consimțământului prost.
 Cuvântul definitiv nu va însoți omul.

Miracolul se petrece în tăcere,
 nimeni nu poate gândi miracolul,
 care neagă tot ce ni se pare că suntem.
 Gândirea e tăcere,
 existăm în afara gândirii,
 ca și pulsarii, ca și galaxiile.

Lumina e tăcere,
 drum în tăcere până la întâlnirea vederii,
 când lumina devine sensul pentru care există.
 Miracolul vine atunci când sensul pentru care există
 trebuie cu orice preț să se arate.
 Nu există miracol logic,
 logica e o albastră conformitate.
 Miracolul are un înțeles
 care nu are nevoie de alt înțeles ca să fie.
 De aceea miracolul vine în tăcere,
 cu discreția desăvârșită
 a lipsei de explicație.
 Dar ce notez eu aici e o filozofie de orb.
 Câte miracole ne-au justificat,
 pe mai departe la fel de ignorați?
 Viața este o explicație vehementă cu tăcerea.

Un om se poate prăbuși în sugestiile miracolului,
 în îndepărtarea tăcerii.
 Explicația nu va fi niciodată poezia miracolului.
 Miracolul face să fie ceea ce ni se pare că nu poate fi.
 Ceea ce gândirea nu poate gândi decât *după* miracol.
 Omul vine de „unde” vine și miracolul.
 Miracolul nu ne este superior
 decât pentru că e străin de natura noastră.
 Un este mai subtil decât al nostru.
 Ivirea miracolului e semnul unui este
 în care nu suntem.

Un este care ne caută.
Un alt eu al lui este există în tăcere.
Ca și viața pe care o trăim
până când nu o mai putem trăi.

Miracolul este un sfârșit al neliniștii.
Un om gol
deschizând fereastra
ieșirii din sferă.
Și nu fereastra desenată în aer
cu degetul.
Fereastra ieșirii din sferă.

Infinit singuratic

**Acest obiect universal
împotriva poeziei,
zâmbetul tău.**

Cântecul lui cu geografie solemnă.
Silueta lui leneșă,
care numește atât de bine
splendoarea omului singuratic.
Omul singur este
o teorie necunoscută
a culorilor.
Am visat acest text.
Zâmbetul tău e un muzeu al femeilor
despre care niciodată nu se scrie
poezia.
Ca o bibliotecă în care
nimeni nu face dragoste
cu prețul vieții.